

Versa Falles

QUADERNET

SEGON CICLE DE SECUNDÀRIA

Versa Falles

Campanya de promoció del valencià

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

- © Creació i producció:
Gabinet de Normalització Lingüística
Ajuntament de València
- © D'esta edició: AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
Regidoria de Cultura Festiva
- © Dels textos: els autors o hereus
- © Disseny gràfic: Rosa Albero i Secció de Normalització Documental
- Dipòsit legal: V-2-2018.
- ISBN: 978-84-9089-104-9

El Gabinet de Normalització Lingüística, entre les seues activitats de promoció del valencià, organitza la campanya **Versafalles**, adreçada a l'alumnat d'infantil, primària, secundària i batxillerat de la ciutat de València. La realització d'esta activitat ha sigut possible gràcies a la col·laboració inestimable de la Regidoria de Cultura Festiva i del Museu Faller. Este quadernet aplega els textos recitats en la damunt dita campanya, la cessió desinteressada dels quals agraïm als autors i als hereus.

ÍNDEX

Demà serà una cançó	
Vicent Andrés Estellés	6
A pas curtet	
Jordi Gil	8
L'arbre vell	
Marc Granell	10
Caputxeta 2.0	
Carles Cano	11
M'agraden les bombolles de sabó	
Lluís Torres	12
Somnis	
Josep Antoni Fluixà	13
Totes les meues dones	
Imma Máñez	15
El meu amor consisteix	
Lluís Roda	18
Hi ha la dona de la neteja	
Marisol González Felip	19
Negres	
Vicent Nàcher Ferrero	20
Peçó (de l'orella)	
Maria Josep Escrivà	21
Propietats de l'Ikea	
Pau Sif	22
Pense	
Maria Calvo Palomares	23
Amnèsia	
Alba Fluixà Pelufo	23

DEMÀ SERÀ UNA CANÇÓ

Ab dol, ab gaviig, ab mal, ab sanitat

PERE MARCH

Animal de records, lent i trist animal,
ja no vius, sols recordes. Ja no vius, sols recordes
haver viscut alguna volta en alguna banda.
Felicitat suprema, l'hora d'escriure els versos.
No els versos estellats, apressats, que escrivies,
sinó els versos solemnes —solemnes?— del record.
Et permets recordar amb un paisatge i tot:
les butaques del cine, el film que es projectava,
del que no vàreu fer gens de cas, està clar;
i evoques l'Albereda, les granotes del riu,
les carcasses obrint-se en el cel de la fira,
tota València en flames la nit de Sant Josep
mentre fèieu l'amor en aquella terrassa.
Animal de records, lent i trist animal,
ara evoques i penses la carn fresca i suau
per on les teues mans o els teus besos anaven,
la glòria d'unes teles alegres i lleugeres,
els cavallons de teules rovellades, la brossa
que creixia, adorable, de sobte, entre unes teules.
Animal de records, lent i trist animal.

Vicent Andrés Estellés (Burjassot, 1924 - València, 1993)

Del llibre *Llibre de meravelles*

A PAS CURTET

Tu tens l'espasa, jo tinc la veu.
Tu tens la terra, jo tinc els meus.
Tu tens la força, jo la raó.
Tu eres el gel, jo l'escalfor.

Tu tens la tralla, jo tinc el cor.
Tu fas la brossa, sembres el dol.
Tu fas el joc i jo no jugue.
Tu eres el monstre i jo l'heroi.

Hem de vèncer,
a pas curtet, a puny tancat.
Des del nord,
des del llevant,
de mar a mar. La llibertat.

Tu tens el pont, jo tinc el temps.
No he de passar per on tu vols.
Tu tens la nit, jo tinc el somni.
Tu tens l'estrella i jo la lluna.

Tu tens silenci, fosca la llum.
Jo tinc el crit i un horitzó.
Tu tens tot l'odi, jo tot l'amor.
Tu tens l'angoixa, jo la tendresa.

Hem de vèncer,
a pas curtet, a puny tancat.
Des del nord,
des del llevant,
de mar a mar. La llibertat.

Jordi Gil (Alcoi, 1951)
Del llibre *Poemes i cançons*

L'ARBRE VELL

En la ciutat hi ha una plaça
i en la plaça un arbre vell.
En l'arbre hi ha la tristesa
de saber que és el darrer.
Abans n'hi havia molts d'altres,
ara tan sols queda ell
com un record que s'apaga
entre el ferro i el ciment.
Diuen que volen tallar-lo,
que molesta, que el seu verd
trenca l'estètica pura
dels edificis que té
voltant-lo, voltors altíssims
a punt de menjar-se el cel.
Que al lloc que ocupa podrien
aparcar vint cotxes més.
Que és la casa on s'arreceren
centenars de bruts ocells
que ningú recordaria
si no fos perquè viu ell...

En la ciutat - algú conta -
hi havia fa molt de temps
un arbre gran i molt trist
que se sabia el darrer
i plorava fulles grogues
en la tardor, i a l'hivern
es despullava i cantava

estranyes cançons al vent.
Quan venia primavera
despertava les arrels,
oblidava un poc la pena
i obria el somriure verd
que en estiu era rialla
que et feia sentir-te bé
quan, fugint del sol, entraves
en el cercle tou i fresc
del seu regne que assetjaven
cotxes, finques, fum, diners.

Quan el tallaren plovia.
Ja no he vist ploure mai més.

Marc Granell (València, 1953)
Del llibre *L'illa amb llunes*

CAPUTXETA 2.0

- Quins ulls tan vius que tens!
- Són per a admirar-te millor.
- I quines orelles tan boniques que tens!
- Són per a escoltar la teua veu de vellut.
- I quin nas tan perfecte que tens!
- És per sentir el teu aroma enamorat.
- I eixa llengua tan roja?
- És per a xiuxiuexar-te els mots més dolços.
- I eixos llavis tan sensuals, per a que són?
- Per a recórrer totes les teues senderes.
- Vinga, deixa't estar de romanços i devora'm d'una vegada!

Carles Cano (València, 1957)

Poema inèdit

M'AGRADEN LES BOMBOLLES DE SABÓ

M'agraden les bombolles de sabó,
i més m'agraden com més grans són,
perquè a dintre d'elles veig
tots els mons on tu hi ets.

Cossos de transparència translúcida,
xicotets mons suspesos en el temps,
universos infantils ingràvids i evanescents,
esferes efímeres de curta trajectòria,
que esclaten en big bangs
de tendresa empresonada.

M'agraden les bombolles de la infantesa
surant somnis de cavalls de cartró,
jugant a ser astrònoms de llunes de paper,
desxifràvem els metallenguatges de la fantasia.

Bombolles de sabó
dels dies feliços de la infantesa,
m'evoqueu l'amor d'allò que sura,
astres d'una galàxia desitjada,
giravoltant en òrbites
que descriuen la teua forma,
bombolles del desig,
en microcosmos eteris
de nua transparència.

M'agraden les bombolles de sabó,
perquè en elles hi visc el somni,
de retrobar-me amb tu

en els camins de l'aire,
en el prodigi de dos mons
que s'aproximen.
M'agraden les bombolles de sabó,
si a través d'elles et veig a tu,
i sóc amb tu l'únic habitant del teu planeta,
com aquell petit príncep que estimava una rosa
i tenia per a ell i la rosa un planeta.
M'agraden les bombolles de sabó,
i més m'agraden com més grans són.

Lluís Torres (Gavarda, 1959)
Del llibre *Ancorat en el somni*

SOMNIS

De menut, quan sovint encara anava
al braç del pare, o de la mà, totes
les falles em semblaven grans, molt grans
mirades des de l'altura d'uns ulls
d'infant que veia el món com un somni
en què es feien realitat tots
els contes que contaven els adults
o les històries que contemplava,
encantat, a la televisió.

De menut, tot era un llarg futur,
un camí sense tornada en què
era possible conquerir un món
fantàstic i, de vegades, idíl·lic
com el que es veia en totes les pel·lícules.

Però la vida era en blanc i negre
i ningú no imaginà el present mai
com un gran món sempre interconnectat,
amb Internet i correus electrònics,
telèfons mòbils i enginyeries
tan invisibles o increïbles com
un xip o un simple llibre sense fulls.

De menut, veia grans totes les coses
i ara, que m'he fet gran, veig el futur
encara més immens i inabastable.
Qui pot somniar la vida com serà?

Josep Antoni Fluixà (Alzira, 1959)
Del llibre *Matèria corporal*

TOTES LES MEUES DONES

Totes les meues dones tenen cura de mi,
totes elles són dins de l'ombra que m'acompanya,
la somniadora, la temorosa, la que lluita,
la feble, la mestra, la passional, la tendra,
la malenconiosa, la criatura.

Totes elles, peixos d'un immens mar.

Totes les meues dones em tornen a parir
a cada trencada d'alba
donant color i forma al meu ésser,
cadascuna acudeix en el moment adient
per recordar-me que no navegue sola.
Totes elles, mars d'una immensa terra.

14

Quan honre les seues presències,
tota jo em festege
i puc donar gràcies
d'estar immensament viva.

Imma Máñez (Catarroja, 1959)
Del llibre *Totes les meues dones*

EL MEU AMOR CONSISTEIX

El meu amor consisteix
A mirar les pastilles dels frens del teu cotxe,
Sense que tu te n'adones,
A entrar quan t'estàs dutxant,
Amb qualsevol excusa,
A actuar com un actor de cine,
Fins i tot quan faig de roín,
A fer-te saber com que m'agrada l'olor de gesmil,
I obligar-te a olorar-lo cada vegada que t'ho dic,
A ampliar totes les teues fotos,
A fer-te proposicions indecents,
Com cosir-me un botó,
I fer-ho de manera irresistible,
A celebrar els teus aniversaris,
Encara que et sàpiga mal,
A regalar-te brillants,
Una manera sensata, diran, de demostrar amor,
Que reverteix en forma de corbata,
A clavar-te mà, sense demanar permís, sense cap dret,
Amb la teua inestimable col·laboració,
A acompanyar-te sempre al metge,
A desitjar altres dones sense que te n'adones,
A comparar el seus culs amb el teu per exemple,
A no fer res per satisfer aquest desig,
A enutjar-me pensant que tots et miren el cul,
A mantenir-me sempre en secret,
Perquè tu el descobriques,
Sense garanties que era aquell,

A resistir-me que em consideres teu per sempre,
A mossegar-me la llengua quan sóc a punt de dir-t'ho,
A recordar-te a priori,
No a posteriori,
A respectar-te in fraganti,
A fer-me respectar,
A no dedicar-te poemes,
A dedicar-te la vida.
A no donar-me mai per satisfet,
A intentar fer-te feliç, mentrestant.

Lluís Roda (València, 1961)

Del llibre *Buirac d'amor*

HI HA LA DONA DE LA NETEJA

Hi ha la dona de la neteja
amb un queixal cucat,
la solitud de les milotxes,
l'agost d'asfalt i els edificis Prop,
les xicones de la jaqueta roja
i la mare que plora i va a la inspecció,
el fill de vint-i-dos anys que vol escriure,
el pare malalt de càncer i amb seixanta-tres anys,
les faenes inútils de la burocràcia,
un vent que ho amera tot de neguit,
els núvols de llum perversa,
les botigues tancades i els bars en obres,
la calor imperfecta i els diaris esmorteïts,
el mandrós silenci de les palmeres,
els funcionaris que fitxen habitualment,
la gent que s'ho engul tot,
les oficines d'atenció al públic,
l'anonimat dels casos i de la pena,
els jóvens que han passat l'oposició,
la paperassa que bull en clavegueres,
la modernització i els punt com de cada dia,
la incultura que difon la televisió,
les arroves infinites i virtuals,
la finestra des d'on es veu el Micalet,
els col·legis concertats i els públics,
els qui criden per telèfon sense saber per què,
els qui demanen auxili en vacances,
la clau que obri tots els panys,

els versos d'Estellés i el campanar del seu poble,
el nord residencial de la ciutat amarga,
el donzell fanàtic de la memòria,
l'inici de segle i Sant Miquel dels Reis,
el gran foc dels garbons com una pentecosta,
les paraules més essencials,
la llengua que no té veu,
el país que no vol ser país,
la son de les set del matí,
els jardiners municipals del Palau de Congressos,
Burjassot i Canal 9 en l'epicentre del viure,
la carretera i els cotxes
i, de sobte, el miracle d'un lloc on aparcar.

Marisol González Felip, (Nules, 1962)
Del llibre *Suite de València*

NEGRES

Són negres, extremadament negres i joves,
vénen de la nit més obscura de tots els temps,
estan preparats per a qualsevol travessia,
desafien els perills que nosaltres, covards,
els posem per a venir fins ací, i arriben, sempre.
Criatures en el millor moment de la seua vida
cercant un futur més digne, mans perfectes
que volen ajudar, guanyar-se el pa dels dies.
Després d'un terrible i dur períple personal,
albiren feliços des de la muntanya Gurugú
la terra promesa, ara ja ha passat quasi tot.
Però comença un altre pelegrinatge vital
a les nostres terres, nostres? De nosaltres?
Arriben ací a grapats, a glopades de mar,
alguns moren durant el difícil i dur trajecte.
I nosaltres som els botxins de la seua mort,
no ens enganyem, tots sabem el que passa.
No són delinqüents, ni tampoc són perillosos,
són tan humans i tendres com som nosaltres.
En ells podem confiar, tenen els mateixos
sentiments i valors que tenim totes i tots.
També tenen una família que els estima,
i que està pendent d'ells, per a la qual
ells representen l'esperança i el futur.
Què passa? Que no són futbolistes famosos,
que no són cantants milionàries del moment?
Que moderns que som! No veiem ni volem
veure, no sentim. Només fem el que podem,

no estem obligats a més. Estem convençuts
de ser tan bons i perfectes que res no ens afecta.
Pel carrer, enmig de l'aperitiu, als mercats,
a l'hora de dinar, a la llarga vesprada, a la nit.
Ulls bellíssims que parlen i clamen justícia.

Vicent Nàcher Ferrero, (Algemés, 1967)
Del llibre *Les flors que creixen als marges*

PEÇÓ (DE L'ORELLA)

Què voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.

V. A. ESTELLÉS

Així com cell
que amb peladilla a la boca es delita
i té molt clar que és delit el delit
que no s'acaba mai,
sucre primer, després ametla tendra,
ne pren a mi gaudint de llepolia,
petit galló solsit de la persona,
pèndol festiu,
estrambot de regal,
conclusió d'un poema de carn
com guinda jovial en vida bella:

lòbul -digueu-li peçó si voleu-,
colofó suculent
o l'última recialla del goig
que es despenja irreverent
d'una orella.

Maria Josep Escrivà, (El Grau de Gandia, 1968)

Del llibre *Serena barca*

PROPIETATS DE L'IKEA

Apuntaràs el preu d'un moble,
i tindràs el preu del teu moble,
i el voldràs, per a sempre, el moble,
i patiràs, no el muntaràs,
i aniràs sempre a genollons,
et sobrarà sempre una peça.
I tindràs fam i tindràs set,
no podràs muntar el moble
i seguiràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.
No t'han parit per a dormir:
et pariren per a muntar
en la llarga nit del teu moble.
Tu seràs la peça furtiva,
la peça furtiva i amarga.
Ja no sabràs on van les baldes,
ni els cargols amb forma d'estrella
del teu moble, i és un desfici.
Miraràs d'encastar els pius
de suro sense trencar la taula:
faràs un moble, gemegant
si no encaixa la polleguera,
fusta amunt i collons amunt,
una tossuda decisió.
I tot serà, després, silenci.
Car no tindràs la peça justa,

la perdràs en el moment just.
I buscaràs la teua peça
entre els racons durant molts dies,
car buscaràs honestament,
iradament, sense esmentar
la mare del que ha dissenyat
cada peça del fotut moble.
Potser t'estafen o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res si no tens moble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
reclames decididament.

Pau Sif, (La Pobla de Farnals, 1978)
Del llibre *Viatger que s'extravia*

PENSE

*A la meua Enri, perquè la seua Samaruc és
un lloc d'aquestos*

Pensa en llocs on viure aventures,
espais on deixar volar la imaginació,
indrets que regalen moments misteriosos,
on els prínceps blaus es converteixen
a poc a poc, en morats, verds o grocs,
on les princeses no viuen en castells sinó en pisos,
on hi ha dracs que no són atacats per cavallers,
ni bruixes malvades que empresonen joves en torres,
ni reis ni reines autoritaris que s'imposen
sobre els seus súbdits vassalls,
ni madastres que odien sense motius
ni donzelles esperant un valent que les rescate.
Pensa llocs, espais i indrets on hi haja
mans que s'uneixen i que no roben,
capes i varetes màgiques que eliminen
tristeses, que s'abandonen als somriures
permanents que provoquen les llepolies
que endolceixen els mals moments.
Jardins majestuosos on s'oloren roses
florides sense gotes de sang.
Boscs encantats on cercar besos
que enamoren i carícies
que posen a l'abast tendresa.
Carrosses que transporten al món
de les amistats sinceres, on

les abraçades abundants mai s'acaben.
Són llocs que engendren i conceben
persones lliures, independents, intel·ligents
i com no, somiadors.

Maria Calvo Palomares, (Alzira, 1979)

Inèdit

AMNÈSIA

No recorde qui sóc,
ja no.
Ja no sóc la dels àlbums
ni la dels diplomes.
Ja no conec a eixa
que des de les fotos m'observa.
Ja no sé com sentia
ni què pensava fer.
Aquella xica s'ha perdut
en algun lloc del camí.
Tros a tros,
decisió a decisió,
l'he anat deixant escampada
per totes les bifurcacions
i ara ja no puc trobar-la,
ni recompondre-la.
No em quedarà més remei
que inventar de nou qui sóc,
una nova jo que em lleve de les maletes
tot el pes mort de les pors i les neures
i que pugui ser molt més jo
del que ara sóc.

Alba Fluixà Pelufo, (Alzira, 1988)
Del llibre En el camí de l'alba

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

